

STANLEY..... EN MINNAARS IN MIJN LEVEN

Gerard B.Kosse
Amsterdam, schrikkelog - 29 februari 2016

BUITENECHTELIJKE LIEFDE EN ONZE GENERATIE BABYBOOMERS

Mijn vraag is of je iets van je eigen ervaringen en visies herkent in mijn verhaal?

*Ik denk het wel, want we hebben allemaal langdurig geleefd in dezelfde tumultueuze tijden en vorm gegeven aan de sociale, culturele en economische werkelijkheid waarin onze jongeren nu leven. Een belangrijk aspect daarvan betreft ons en hun liefdesleven -- en daarbinnen of juist los ervan: de beleving van seksualiteit. Zoals je ongetwijfeld om je heen hebt gemerkt, **strijden twee maatschappelijke tendensen momenteel om de voorrang**: Allereerst is er de <seks-first>trend. Daarbij "daten" jongeren met behulp van populaire apps als Tinder en Happen, en duiken dan meteen met die elektronisch geschikt bevonden partner in bed -- steeds met een andere. De VPRO wijdde er op 14 februari een verhelderende TV-uitzending* aan. Dit gedragspatroon treedt ook steeds vaker op onder gehuwde jongeren. Daarnaast is er een extreem puriteinse trend waarbij <seks-last> geldt: dus pas seks na het sluiten van een huwelijk en daarbij de in stand houding van een verabsoluteerd idee van de romantische liefde.*

En hoe keken en kijken wij, voormalige Ludgerianen van 70 jaar, aan tegen de eeuwig lijkende problematiek <seks en liefde>? Hieronder illustreer ik hoe ik al dan niet adequaat kon omgaan met die o zo menselijke kwestie. ECHTER, het kon niet anders: mijn verhaal is homo-erotisch van aard. Ik ben immers een van de drie à vier jongens van onze Ludgerjaargang 1962-1967 die -- zonder dit toentertijd zelf te beseffen -- behoor tot de minderheidsgroep die we tegenwoordig aanduiden als LHBT's (Lesbisch, Homo-, Bi-, en Transgender). Als dat je erkenning, herkenning of identificatie belemmert, lees dan hieronder in plaats van <Stanley, hij en zijn> gewoon <Yvonne, zij en haar>.

STANLEY WAS JONG EN WILDE WAT...

...En ik voelde me daardoor heel gevlijd! Zoveel aandacht en attenties van een beeldschone, zwarte adonis van nog geen twintig kreeg tenslotte niet iedere blanke man die in september 1985 net veertig jaar was geworden en steunkousen droeg tijdens zijn lezingen. Stanley kwam van oorsprong uit Jamaica. Hij keek de wereld in met donkere bijna zwarte ogen, had een scherp gesneden, knap gezicht, een klein afro-kapsel, en volle zoenlippen die altijd glimlachten. In bed bleek Stan te beschikken over een donkerbruine gladde huid die aanvoelde als satijn. Over zijn atletische, slanke bouw en opmerkelijk zwaar wegende andere details zal ik het hier niet hebben. Wel memoreer ik zijn tederheid en lenige speelsheid. Vooral zijn dartel gestoei voelt aan als de dag van gisteren als ik er aan terug denk : hoe hij knabbelt, zuigt, zachtjes bijt, likt, me wellustig met zijn lang benen naar zich toetrekt en me daarna plagend belemmert mijn hoogtepunt te bereiken... Ik krijg er nog steeds een warm gevoel van!

Bovendien was Stanley echt heel anders dan andere jongens -- zo betoogde ik tegen Bob, mijn Haïtiaanse geliefde met wie ik sinds 1971 gelukkig samenwoonde ondanks jarenlange tegenwerking en getreiter van Nederlandse ambtenaren die 'buitenlandse nikker-flikkers' zoveel mogelijk probeerden te weren.

Stanley was volgens mij nergens op uit, maar wel een gepassioneerde jongeman met wie ik het heel goed kon vinden in bed -- beweerde ik tegen Bob na terugkeer uit Londen. En ik legde er onterecht nog een schepje bovenop door mijn kijk op Stanley te vergelijken met die van Bobs familieleden en andere mulatten in Haïti waar die mensen er probleemloos een erotisch 'deuxième bureau' (een bijzit) op nahielden. Met een rode kop zat ik Bob mijn amoureuus avontuur op te biechten. Terwijl de hormonen nog door *mijn* eigen lijf gierden, voegde ik er naïef aan toe dat die jongen smoorverliefd was! Op mij dus! En dat ik eigenlijk vond dat hij het beste zijn studie in Amsterdam kon afmaken. En jawel, daar moest ik Bob gelijk in geven: dan zou ik hem ook een handje gaan helpen; dat had hij nodig. Enne... bij het zien van zoveel aardige soortgenoten in Gay Amsterdam zou die aardige Stanley wel snel over zijn verliefdheid heen komen.....

STAN & IK WILDEN SAMEN ZELFS MEER.....

Er zat en kern van waarheid in mijn stuntelige biecht: Stanley was inderdaad vastgelopen met zijn scriptie over <Social Cost of Modern Sex Slavery>. Het door hem fel begeerde Bachelors Diploma van de London School of Economics and Political Science (LSE) zat er voorlopig niet in. Daarom had Stanny me na afloop van mijn bijdragen aan het thema 'aansluiting tussen onderwijs en arbeidsmarkt'*** uitgenodigd om iets te gaan drinken bij hem thuis. Hij bleek te wonen in een klein flatje in hartje Londen, dichtbij zijn prestigieuze universiteit. Daar gaf hij me het dikke pak getikte vellen waarmee ik tijdens mijn schutterige verhaal tegenover Bob stond te hannesen. De vette, rode doorhalingen en de zware onvoldoende (een F) dropen er bijna vanaf. Maar, eerlijk is eerlijk, dat was me pas veel later opgevallen: vele uren na ons eerste glaasje wijn -- nadat ik eerst uitvoerig aan den lijve had ondervonden wat Stanley nog meer in huis had....

**CUPIDO - deel van de Erosfontein
op Piccadilly Circus, London**

Om een lang, verward en pijnlijk verhaal kort te maken: Stanley kwam inderdaad naar Amsterdam; bleek over een dikke familie-portemonnee te beschikken en huurde meteen een gemeubileerd tweekamerflatje in de Beethovenstraat. Dus heel dicht bij mij in de buurt. Wel zo handig.... En inderdaad: zo ontdekte ik dat de warme, licht muskusachtige geur van Stans kroezige haar me hevig opwond en al mijn gezonde verstand uitschakelde. Bovendien bleek Stan te begrijpen hoe belangrijk geuren waren in mijn belevingswereld. Hij had dat binnen de kortste keren door, en trok doelbewust subtiele geursporen op zijn sensuele lichaam, naar zijn meest intieme plekjes, wetend dat ik elk spoor steeds sneller en uitzinniger zou volgen -- als een jachthond die een haas ruikt. Toen bleek telkens opnieuw dat mijn lievelingsgeur zijn naam *Pour un Homme* (= voor een man) treffend verdiende. Vermengd met Stanley's zwoele aroma leidde die aangename tovergeur me naar alle verborgen plekjes van Stans hartstochtelijke lijf en raakte ik telkens in een opperste extase - een vervoering die ik eeuwig wilde laten voortduren..... Maar echte minnaars werden we niet. Bob greep na een paar turbulente, voor mij hoogst verwarrende weken in: Hij belde Stanley op en nodigde hem uit voor een Haïtiaans diner bij ons thuis op het Minervaplein.

STAN & IK HADDEN BUITEN DE WAARD GEREKEND...

Bob, mijn geliefde partner, doorzag altijd alles wat met **motieven, gevoelens en seksualiteit** te maken had - veel scherper dan ik. Voor hem was het een uitgemaakte zaak: Die 'zwartjes' zochten eigenlijk een Big Papa en bovendien iemand die bereid was hen ergens bij te helpen! Dan waren ze volgens Bobby bij mij aan het goede adres. Ik was in zijn ogen immers de verpersoonlijking van die twee zaken. En als rasechte Haïtiaan gaf hij ook een erotische draai aan die typering. Dus weer met de twee korte, dubbelzinnige verzuchtingen die vaak opdoken in ons huishoudentje: "Jij hebt nu eenmaal honing aan je toverstok! En zij (die zwartjes dus) zijn allemaal groot gebracht met zoet suikerriet...!" Daarmee was voor Bob de kous af.

Tijdens het inmiddels befaamde Haïtiaanse dinertje bij ons thuis, bleken Bob en Stanley het uitstekend met elkaar te kunnen vinden. Stan kreeg meteen een rondleiding langs de kleurige schilderijen van het Haïtiaanse Schilders-collectief dat we ondersteunden. En ik werd door Bob naar de keuken verbannen 'omdat onze house

boy Fahti vrijaf' had. Fahti zou volgens Bobby sprekend op Stanley lijken, en prima functioneren nadat Bob hem duidelijk had gemaakt dat hij het niet in zijn hoofd moest halen om ook maar eventjes naar zijn man -- naar mij dus - te lonken! Nou die zat! Stanley's glimlach bevroor, en ik droop af naar de keuken waar een catering bedrijf alles klaar gezet bleek te hebben.

DESSERT....

Bobs opmerking over Fahti bleek tijdens de maaltijd de openingszet te zijn van een schaakspel waarvan ik de regels niet begreep. Hulpeloos en verward keek ik toe en snapte niet waarom Bob en Stanley zoveel lachten over allerlei grappen waarin ze de klunzige verleidingsmanoeuvres van 'witnichten' op de hak namen. Het donkere timbre van hun negerstemmen leek te versmelten tot één geluidsmuur -- een barrière die mij buiten sloot. En toen gebeurde het: zonder blikken of blozen stelde Stanley met zijn laag-warme baritonstem voor dat Gerard elke woensdag bij hem zou blijven slapen, 'en zo nu en dan ook eventjes tussendoor', waarop Bob langs zijn neus weg zei dat hij dat een prima idee vond. Maar, zo voegde hij er nadrukkelijk waarschuwend en relativerend aan toe: **"A small dessert can never replace the Main Course!"** We schoten gedrieën in een proestende lach -- ik vooral van de zenuwen. En dat werd alleen maar erger toen Stanley ronduit zei dat hij beslist niet méér ambieerde dan mijn toetje te zijn -- en alleen maar voor een kort poosje ... Daarmee was klaarblijkelijk voor beide zwartjes elke hindernis van de baan. Grinnikend babbelend over hun spannende seks-avonturen vloog de tijd voor hen voorbij -- terwijl voor mij elke minuut een uur leek te duren, en ik in opperste verwarring krampachtig probeerde mijn rol van wereldse, galante gastheer te blijven spelen.

EIND GOED - AL GOED PARTY! Vanaf links: Bob, Gerard, Stanley

Zeven jaar later -- bij gelegenheid van de bijzettingceremonie van Bobs As na zijn tragisch overlijden en crematie in 1992 -- citeerde Stanley nogmaals de culinaire zin waarmee Bob had aan gegeven dat liefde en seks niet hetzelfde zijn, maar dat elk een bijzondere plaats verdienen en bovendien vaak samen vallen in het complex-emotionele, eindeloos gevarieerde menselijke feest dat *samen-leven* heet.

Maar in 1985 was ik nog niet zo ver. Associaties met ontrouw, overspel, stiekem gedoe, bedrog, halve en hele leugens en egoïsme, streden om de voorrang met schuldgevoelens en de verlammende angst dat mijn relatie met Bob zou eindigen in een crisis en scheiding. Ik had ruim vier weken nodig om mondjesmaat tot me door te laten dringen dat ik **absoluut niet in staat was**

er een minnaar op na te houden. Ik was er niet in geslaagd om met Stanley een seksueel spannende relatie

te onderhouden en *tegelijktijd* mijn grote liefde voor Bob te uiten en in stand te houden. Ik werd door mezelf gedwongen om te kiezen. Ik 'koos' --gelukkig maar -- voor één persoon; voor Bob. Maar waarom kon ik überhaupt niet anders? Waarom niet?

MINNAARS: MEER DAN SEKS--OVERSPEL--BEDROG..?!

Bij het woord 'minnaar' c.q. 'minnares' krijgen we in ons land meteen **een unheimisch gevoel**. Dat geldt zeer zeker voor *mijn* generatie die in de jaren zestig rooms katholiek werd opgevoed en getraind om als

onderwijzer de jeugd te vormen. Immers, seks was een groot taboe. Tijdens mijn vijf internaat jaren aan de Pedagogische Academie St Ludgerus in Hilversum was alleen al het durven noemen van <voorhuwelijkse geslachtsgemeenschap> een revolutionaire daad. Een klasgenoot, Frits Le Roux, bezondigde zich daaraan toen hij in 1965 tijdens onze Bezinningsdagen in het r.k. Romme-Instituut als discussie-stelling voorstelde dat *voorhuwelijkse geslachtsgemeenschap toelaatbaar is als deze plaats vindt in liefde, met de bedoeling uiteindelijk te gaan trouwen*. Eigenlijk waren 'vleselijke lusten' niet meer dan een noodzakelijk kwaad -- een door het huwelijkse sacrament gesanctioneerde manier om kinderen te verwekken. **<Seks omwille van zichzelf>** -- de zinnelijke liefde -- behoorde er niet te zijn en werd gezien als een 'menselijk tekort'.

Klaarblijkelijk was de hier aangegeven visie er in Hilversum diep bij mij ingestampt. Weliswaar leerde ik tijdens de seksuele revolutie in de jaren 1970 van Bob en andere culturen in theorie (en metterdaad!) realistischer en plezieriger om te gaan met mijn beleving van seks, maar ik heb nooit geleerd om *helemaal* zonder lichte schuldgevoelens of gêne er thuis *openlijk* over te praten. **Bob begreep dit beter van mij dan ikzelf. Dat bleek ook uit het sublieme gebaar dat hij op zijn sterfbed maakte:** Hij schonk toen zijn dierbare gouden vaudou-halsketting aan Patrick**** -- de Surinaamse jongeman die mijn minnaar was zonder dat ik dat echt besepte. Juist in onze verrukkelijke seksuele betrokkenheid op elkaar, gaf Patrick me de energie en moed om trouw te blijven aan Bob en aan mezelf, dus aan de gelukkige homoseksuele persoon die ik vanaf mijn eerste ontmoeting met Bobby in juni 1971 altijd was geweest - zonder enige reserve, zonder voorbehoud: *ZIJN LOVER* -- tot de dood ons scheiden zou.

--000--

NOTEN & FOTO'S VOOR EEN BETER BEGRIP

*. *DATEN VIA ELECTRONICA (VPRO):*

<http://tegenlicht.vpro.nl/bijlagen/2015-2016/tinder-love/datingapps.html>

De eindeloos lange lijst dating sites op Internet wijst op een steeds groter wordende divergentie in opvattingen, voorkeuren, verwachtingen en gedragingen wat betreft seksbeleving, liefde, en relaties. Of de commercialisering van die oer-menselijke belevingen altijd een aanwinst is, betwijfel ik ten zeerste.

** **ONDERWIJS EN ARBEIDSMARKT:** Als Secretaris van het Organisatiecomité voor het grootste Europese Congres dat ooit werd georganiseerd voor de problematiek <Education / Training and Labour Market Policy> in april 1986, reisde ik kriskras door Europa; van het ene gerenommeerde instituut naar het andere, om hun wetenschappelijke

medewerking te verkrijgen bij het bestuderen en herformuleren van een effectiever Europees overheidsbeleid t.a.v. de schrijnende jeugdwerkloosheid in die jaren.

Verslaggeving van twee voorbereidende Expert Meetings en het Congres zelf is te vinden in een groot aantal Papers en een viertal Engelstalige boeken in de SVO Selecta Reeks 1986.

*** **ZWARTJES:** Vriendelijk bedoelde aanduiding van negers in de <Black-is-Beautiful-Periode>. Vooral gebruikt door Mulatten als Bob **die zichzelf als een ras apart beschouwden.**

***. **PATRICKS VERRIJKING VAN MIJN & BOBS LEVEN:** In drie biografische publicaties over Bob, mijn

eerste geliefde, komt de verrijkende, stimulerende inbreng van Patrick aan de orde. Hij was de enige, echt vrijmakende minnaar in mijn leven. En ik in dat van hem. We zijn elkaar daar eeuwig dankbaar voor.

Patrick figureert daarom in de drie belangrijkste biografische compilaties over Bobs leven met mij. Ik doel op de biografie *Gewoon Geluk* (1994), de geannoteerde fotoreportage *Bobs Afscheid* (1993) en het rouw-album *Last Good Byes to Bob* (1992) met de erbij behorende bundel *Bijlagen*. Op initiatief van enkele hospice- en andere instellingen zijn deze en andere biografische documenten vanaf maart 2016 in digitale vorm gratis beschikbaar voor hen die daarvoor interesse hebben.

FOTORECHTEN

Alle foto's werden met toestemming van de betrokkenen opgenomen in deze bijdrage, onder voorwaarde dat verdere verspreiding alleen plaats vindt met bronvermelding en verwijzing naar de website postvakh3.nl.